

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 27 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Małecka

Protokolant: protokolant sądowy Tomasz Wojciechowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 stycznia 2020 r. w P.

sprawy z powództwa Bank (...) S.A. w B.

przeciwko T. K.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 118.099,68 zł (sto osiemnaście tysięcy dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 68/100) wraz z odsetkami:

a) od kwoty 99.641,28 zł umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, ale nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie,

b) od kwoty 4.173,81 zł ustawowymi za opóźnienie od 26 marca 2019 r.

do dnia zapłaty.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

III. Kosztami procesu obciąża pozwanego i w związku z tym zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13.276,60 zł, w tym 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IV. Przyznaje kuratorowi dla nieznanego z miejsca zamieszkania pozwanego adwokat M. R. wynagrodzenie za pełnione czynności oraz zwrot kosztów korespondencji kwotę 2.668,60 zł, które nakazuje wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda.

V. Nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Poznaniu) kwotę 2.731,40 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki.

/-/ Sędzia M. Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 marca 2019 roku **powód Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w B.** wniósł o zasądzenie od **pozwanego T. K.:**

1. kwoty 99.641,28 zł tytułem niespłaconego kredytu,

2. kwoty 4.173,81 zł tytułem odsetek skapitalizowanych naliczonych od dnia 22 października 2017 roku od kapitału nieprzeterminowanego zgodnie z § 3 ust. 1 umowy o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 18 maja 2015 roku,

3. kwoty 14.256,59 zł tytułem odsetek karnych (nieskapitalizowanych) naliczonych od kapitału przeterminowanego do dnia 25 marca 2019 roku w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, na dzień sporządzenia pozwu wynoszących 10% w stosunku rocznym, zgodnie z § 4 ust. 11 umowy o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 18 maja 2015 roku,

4. kwoty 28,00 zł tytułem opłat i prowizji,

5. dalszych odsetek karnych należnych od dnia 26 marca 2019 roku do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, na dzień sporządzenia pozwu wynoszących 10% w stosunku rocznym, ale nie wyższych od odsetek maksymalnych za opóźnienie stanowiących dwukrotność sumy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych, naliczanych od kwoty niespłaconej należności głównej powiększonej o kwotę skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 4.173,81 zł, tj. na dzień wniesienia pozwu wynoszącej łącznie 103.815,09 zł, zgodnie z § 3 ust. 11 umowy o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 18 maja 2015 roku.

Powód domagał się nadto zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także kosztów ustanowienia kuratora w przypadku ich poniesienia przez powoda.

W pozwie sformułowano przy tym wniosek o ustanowienie dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego T. K. kuratora procesowego w osobie pracownika Sądu Okręgowego w Poznaniu lub osoby wskazanej przez właściwą Radę Adwokacką lub Okręgową Izbę Radców Prawnych.

W uzasadnieniu powód podał, że zawarł z pozwanym umowę o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 18 maja 2015 roku, na mocy której powód udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 112.994,35 zł, wypłaconego następnie w dniu 21 maja 2015 roku. Powód wskazał, iż wskutek braku terminowej spłaty rat kredytu przez pozwanego, w dniu 8 września 2017 roku wypowiedział pozwanemu umowę kredytową i postawił całą kwotę udzielonego kredytu w stan natychmiastowej wymagalności, wzywając pozwanego do zapłaty zadłużenia do dnia 22 października 2017 roku. Powód wyjaśnił, iż pozwany nie dokonał spłaty zadłużenia w wyznaczonym terminie. Nadmienił przy tym, iż wypowiedzenie poprzedzone było wysyłanymi do pozwanego upomnieniami oraz wezwaniami do zapłaty.

Powód podał, iż pismem z dnia 26 października 2017 roku wezwał pozwanego do zapłaty należności pod rygorem wystąpienia na drogę sądową, jednakże korespondencja wróciła do powoda jako niepodjęta w terminie.

W uzasadnieniu pozwu wywiedziono, iż pozwany złożył powodowi wniosek o renegotjację warunków umowy, jednakże wniosek ten był niekompletny, a pozwany nie przedłożył powodowi wymaganych dokumentów. Powód wskazał, iż wierzytelność z tytułu niespłaconego kredytu wraz z odsetkami i kosztami oraz prowizjami bankowymi jest wymagalna i została stwierdzona wyciągiem numer (...) z ksiąg Banku (...) S.A. w B. z dnia 26 marca 2019 roku. (k. 1-3)

Zarządzeniem Przewodniczącej z dnia 14 sierpnia 2019 roku ustanowiono dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego T. K. kuratora do reprezentowania jego praw w tym postępowaniu w osobie adwokata M. R.. (k. 50)

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 września 2019 roku **kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego T. K.** wniósł o oddalenie powództwa, przyznanie kuratorowi wynagrodzenia za pełnione czynności według norm przepisanych (powiększonego o podatek VAT) oraz zwrot kosztów korespondencji.

W uzasadnieniu kurator wskazał, iż podjął stosowne działania zmierzające do ustalenia miejsca pobytu pozwanego, które nie przyniosły jednak rezultatu. Odnosząc się do meritum sprawy kurator zakwestionował żądanie pozwu. Wskazał, że powód nie wykazał zasadności dochodzonej kwoty objętej pozwem. Wyjaśnił, iż powód nie dołączył do pozwu historii rachunku bankowego, stąd nie sposób ustalić czy kwota podana w wyciągu z ksiąg banku jest prawidłowa. Kurator nadmienił, iż wyciąg z ksiąg banku w sporze z konsumentem nie ma charakteru dokumentu urzędowego, zaś strona pozwana kwestionuje aktualnie wysokość wynikającej z tego dokumentu kwoty. Kurator

wskazał również na brak taryfy opłat i prowizji, podczas gdy powód dochodzi części kwoty objętej pozwem z tego tytułu. W uzasadnieniu zakwestionowano nadto, by na dzień złożenia przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu umowy istniało wymagalne zadłużenie uzasadniające wypowiedzenie umowy. Kurator wywiódł, iż powód nie wykazał także kwoty dochodzonej pozwem również i z tego względu, iż umowa zakładała zmienne oprocentowanie kredytu, tymczasem powód nie wykazał jakie na przestrzeni trwania umowy oprocentowanie obowiązywało pozwanego. (k. 65-67)

Pismem z dnia 9 października 2019r. powód ustosunkował się do odpowiedzi na pozew, podnosząc że wszystkie zarzuty pozwanego zgłoszone w odpowiedzi na pozew są bezzasadne i winny zostać oddalone. Do pisma załączył dokumenty w postaci harmonogramu spłat (historia), rozliczenia spłat, tabeli wraz z kartą analityczną naliczania odsetek, kartą analityczną naliczania opłat i prowizji oraz wyciągiem z taryfy opłat i prowizji stosowanych przez powoda dla klientów detalicznych, na potwierdzenie zasadności swojego roszczenia.

Zarządzeniem z dnia 4 listopada 2019r. Przewodnicząca nakazała odpis pisma powoda z dnia 9 października 2019r. doręczyć kuratorowi pozwanego i zobowiązać go do ustosunkowania się do jego treści w terminie 7 dni pod rygorem uznania, iż go nie kwestionuje.

Kurator nie ustosunkował się do pisma powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w B. zawarł w dniu 18 maja 2015 roku z pozwanym T. K. umowę o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) w kwocie 112.994,35 zł, na okres od dnia 18 maja 2015 roku do dnia 16 czerwca 2025 roku. Kredyt w wysokości 70.123,00 zł miał zostać uruchomiony przez bank w dniu podpisania umowy w formie bezgotówkowej na rachunki wskazane przez kredytobiorcę. Pozostała część kredytu w kwocie 42.871,35 zł miała zostać uruchomiona w formie bezgotówkowej na wskazany w umowie rachunek bankowy, w dniu jej podpisania.

W umowie strony ustaliły, że wysokość oprocentowania kredytu będzie zmienna i na dzień zawarcia umowy wynosi 9 % w stosunku rocznym. Oprocentowanie kredytu stanowiło sumę stałej w całym okresie kredytowania marży banku, wynoszącej na dzień zawarcia umowy 7,3 % i stawki WIBOR 6M z najbliższego dnia roboczego poprzedzającego dzień złożenia wniosku kredytowego, tj. z dnia 11 maja 2015 roku, wynoszącej 1,7 % w stosunku rocznym.

Raty kapitałowe i raty z tytułu odsetek płatne miały być w 120 równych ratach kapitałowo-odsetkowych (ratach kredytowych), naliczanych w systemie annuitetowym, płatnych do 15. dnia każdego miesiąca w wysokości 1.438,81 zł. Pierwsza rata kapitałowo-odsetkowa płatna miała być do dnia 15 lipca 2015 roku, w wysokości 1.610,17 zł, natomiast ostatnia rata, mająca charakter wyrównujący wynosić miała 1.436,90 zł i płatna miała być do dnia 16 czerwca 2025 roku (§ 3 ust. 8 Umowy).

Strony w umowie ustaliły, że powodowi (bankowi) będzie przysługiwało prawo wypowiedzenia umowę kredytowej z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku:

- niedokonania przez kredytobiorcę w terminach określonych w umowie spłaty pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim dwukrotnym listownym wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części wynikających z zawartej umowy, w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania;
- naruszenia przez kredytobiorcę innych warunków umowy;
- ujawnienia, że informacje lub dokumenty przekazane przez kredytobiorcę w związku z zawarciem i realizacją umowy są nieprawdziwe lub mają na celu wprowadzenie banku w błąd, nie dotyczy to oczywistych omyłek pisarskich,
- niewywiązywania się przez kredytobiorcę z zobowiązań wynikających z dodatkowego oświadczenia stanowiącego załącznik do umowy, jeśli takie oświadczenie zostało złożone (§ 4 ust. 14 pkt 1-4 umowy)

W przypadku braku zapłaty w terminie określonym w umowie, bank od przeterminowanych rat kapitałowych miał prawo naliczać odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, tj. 10 % w stosunku rocznym (§ 4 ust. 11 umowy).

Dowód: umowa o kredyt gotówkowy (...) nr 215- (...) z dnia 18 maja 2015 roku (k. 7-9 verte), odpis pełny KRS dla powoda (k. 35-41 verte).

Kredyt został uruchomiony w dniu 21 maja 2015 roku.

Dowód: potwierdzenie uruchomienia kredytu (k. 10).

Pozwany spłacał kredyt do dnia 19 czerwca 2017 roku, w tym dniu uiszczył na rzecz pozwanego kwotę 500,00 zł. Z uwagi na zaległości w spłacie rat kredytowych powód pismami z dnia 19 maja 2015 roku, 26 czerwca 2017 roku, 19 lipca 2017 roku, wzywał pozwanego do zapłaty zadłużenia przeterminowanego. Pozwany nie spłacił swoich zobowiązań wobec powoda.

Pismem z dnia 14 czerwca 2017 roku pozwany zwrócił się do powoda z wnioskiem o renegotjację umowy pożyczkowej dotyczącej spłaty zadłużenia z wierzytelności, jaką stanowi przedmiotowa pożyczka, wskazując na znaczne pogorszenie się sytuacji finansowej powoda. W odpowiedzi na powyższe, powód pismem z dnia 30 czerwca 2017 roku zobowiązał pozwanego do uzupełnienia swojego wniosku, na co pozwany nie zareagował.

Z uwagi na zaprzestanie spłat, powód pismem z dnia 8 września 2017 roku wypowiedział pozwanemu umowę i wskazał, że okres wypowiedzenia wynosi 30 dni. Jednocześnie powód wezwał pozwanego do zapłaty całości zadłużenia, które na dzień 8 września 2017 roku wynosiło: 99.641,28 zł tytułem raty kredytu/pożyczki/kwoty kredytu (w tym kredyt przeterminowany 2.786,27 zł), 3.030,14 zł tytułem odsetek należnych, 44,52 zł tytułem odsetek karnych oraz 28,00 zł tytułem opłat bankowych. Powód wyznaczył pozwanemu termin na zapłatę do dnia 22 października 2017 roku. Pismo to nie zostało podjęte w terminie, w związku z czym operator pocztowy zwrócił je powodowi w dniu 27 września 2017 roku.

Pismem z dnia 26 października 2017 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie przedsądowe, w którym wskazał, iż należność pozwanego na dzień 26 października 2017 roku wynosi łącznie 104.013,40 zł. Powód wezwał pozwanego do zapłaty ww. kwoty do dnia 16 listopada 2017 roku. Pismo to nie zostało podjęte w terminie, w związku z czym operator pocztowy zwrócił je powodowi w dniu 27 września 2017 roku.

Dowód: rozliczenie spłat kredytu (k. 79), harmonogramy spłat (k. 80-90, 93-101, 102-104), tabela dot. odsetek karnych (k. 91), naliczenie odsetek (k. 92), tabela opłat i prowizji (k. 105-106), upomnienie z dnia 19 maja 2017 roku (k. 13-14), wezwanie do zapłaty z dnia 26 czerwca 2017 roku wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 15-16), powtórne wezwanie do zapłaty z dnia 19 lipca 2017 roku wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 17-18), pismo pozwanego z dnia 14 czerwca 2017 roku (k. 20), pismo powoda z dnia 30 czerwca 2017 roku (k. 21), wypowiedzenie umowy z dnia 8 września 2017 roku (k. 11-12), wezwanie przedsądowe z dnia 26 października 2017 roku (k. 18-19).

W dniu 26 marca 2019 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg banku, ustalając, iż na wysokość wymagalnego zadłużenia pozwanego na dzień wystawienia dokumentu składają się kwoty:

- 99.641,28 zł tytułem niespłaconej należności głównej,
- 4.173,81 zł tytułem odsetek skapitalizowanych naliczonych do dnia 22 października 2017 roku,
- 14.256, 59 zł tytułem odsetek karnych naliczonych do 25 marca 2019 roku według stopy procentowej wynoszącej 10,00 % w stosunku rocznym,
- 28,00 zł tytułem opłat i prowizji.

Jednocześnie powód wskazał, że dalsze odsetki karne, które obciążają dłużnika od dnia 26 marca 2019 roku, powinny być obliczane od kwoty niespłaconej głównej + odsetek skapitalizowanych naliczonych do dnia 22 października 2017 roku, wynoszącej na dzień sporządzenia niniejszego wyciągu łącznie 103.815,09 zł, w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, która na dzień sporządzenia wyciągu wynosiła 10,00 % w stosunku rocznym.

Dowód: wyciąg nr (...) z ksiąg Banku (...) S.A. w B. (k. 6).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dokumentów, które nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Ma rację strona pozwana, że w postępowaniu sądowym wyciągowi z ksiąg rachunkowych powodowego banku nie należy przypisywać waloru dokumentu urzędowego. Niemniej jednak, powyższy dokument Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. W szczególności został on podpisany przez osoby do tego upoważnione. W tej sytuacji dokumentu tego nie można pozbawiać mocy dowodowej i należy poddać go ocenie jak każdy inny dokument prywatny. Dane zawarte w tym dokumencie pozostają w zgodzie z pozostałymi dowodami, wobec czego Sąd uznał omawiany wyciąg za w pełni wiarygodny. Strona pozwana, reprezentowana przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu w osobie profesjonalnego pełnomocnika, ogólnie zaprzeczając wysokości zadłużenia nie zakwestionowała skutecznie wyliczeń wskazanych przez powoda i nie przedstawiła żadnych twierdzeń lub dowodów, które podważałby prawdziwość danych zawartych w tym dokumencie.

Ustalając stan faktyczny Sąd wziął pod uwagę fakt, iż aktywność strony pozwanej ograniczona była w tym procesie wyłącznie do złożenia odpowiedzi na pozew, w której podważono zasadność dochodzonych przez powoda kwot. Strona pozwana w żaden sposób nie odniosła się jednak do dokumentów załączonych przez powoda do pisma z dnia 9 października 2019r., a których brak podnosiła w odpowiedzi na pozew. W tej sytuacji, uznając dowody przedstawione przez powoda za w pełni wiarygodne i nie budzące żadnych wątpliwości, Sąd na ich podstawie ustalił stan faktyczny.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w przeważającej części.

Na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz.U.2012.0.1376 t.j.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Oznacza to, że na powodzie ciążył obowiązek przekazania kredytobiorcy określonej kwoty, na pozwanym zaś spoczywało zobowiązanie zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W ocenie Sądu, przedstawione przez stronę powodową dokumenty i wyliczenia, a przede wszystkim umowa kredytowa i wyciąg z ksiąg bankowych w sposób jednoznaczny wskazują, że żądane przez nią roszczenie zostało uzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Analizując skuteczność wypowiedzenia umowy kredytowej należy przypomnieć treść art. 75 ustawy prawo bankowe, który stanowi, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni. Z treści § 4 ust. 14 umowy zawartej między stronami wynika, iż terminy wypowiedzenia umowy były zbieżne z terminami ustawowymi, nie zostały wydłużone. Wypowiedzenie umowy kredytu w niniejszej sprawie, nastąpiło pismem z dnia 8 września 2017 roku z uwagi na niedotrzymanie przez pozwanego warunków umowy.

W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy, wskazywała jedynie, że kwoty wymienione w pozwie nie są zgodne z faktycznym zadłużeniem pozwanego.

W tym miejscu Sąd przypomina, że postępowanie cywilne ma charakter kontradiktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Trzeba podkreślić, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wobec powyższego zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia.

W ocenie Sądu powód sprostał temu ciężarowi. W sposób precyzyjny wykazał co składa się na należność główną, a która to kwota związana jest z odsetkami umownymi, karnymi, czy też opłatami i prowizjami. Nadto pozwany nie przedłożył żadnych dokumentów, które wskazywałyby, że nie posiada wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 18 maja 2015 roku bądź, że nie posiada go we wskazanej przez powoda wysokości.

Sąd miał również na uwadze, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku, sygn. akt: P 7/09 art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jednak pozwany w żaden sposób nie zakwestionował wiarygodności dokumentów, w tym wyciągu z ksiąg bankowych, prawidłowości wycień, czy braku wymagalności.

Wobec powyższego, Sąd w pkt 1. sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 118.099,68 zł wraz z odsetkami: od kwoty 99.641,28 zł umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, ale nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie oraz od kwoty 4.173,81 zł ustawowymi za opóźnienie od 26 marca 2019 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. Zasądzeniu na rzecz powoda podlegała kwota należności głównej (niespłaconego kapitału) powiększona o wysokość odsetek wprost wynikającą z zawartej przez strony umowy, zatem nic nie stało na przeszkodzie, aby uwzględnić roszczenie powoda w tym zakresie. Jednocześnie, żądanie zasądzenia odsetek od kwoty 4.173,81 zł od dnia 22 października 2017 r. było zbyt daleko idące, albowiem kwota ta stanowiła kwotę skapitalizowanych odsetek należnych powodowi. W związku z tym iż kapitalizacja następuje w pozwie, roszczenie odsetkowe od ww. kwoty należało uwzględnić jedynie w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 26 marca 2019 r.

Wobec powyższego, powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt. 2 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt. 3. sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi pozwanego jako przegrywającego spór, i z tego tytułu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13.276,60 zł. Na poniesione przez powoda koszty procesu składały się: 5.400,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, ustalonego na podstawie § 2 pkt 6) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 5.191 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 11,80 zł tytułem zwrotu wydatków oraz 2.656,80 zł tytułem wynagrodzenia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu.

W pkt. 4. sentencji wyroku, w oparciu o § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. 2018 poz. 536) w zw. z § 2 pkt. 6) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), Sąd przyznał kuratorowi dla nieznanego z miejsca zamieszkania pozwanego adwokat M. R. wynagrodzenie za pełnione czynności w kwocie 2.668,60 zł, stanowiącej 40 % kwoty 5.400 zł powiększonej o stawkę 23% VAT, a także o kwotę 11,80 zł tytułem zwrotu poniesionych przez kuratora wydatków.

Jednocześnie, z uwagi na niewykorzystanie całości uiszczonej przez powoda zaliczki w kwocie 5.400 zł (k. 49), Sąd w punkcie 5. sentencji wyroku nakazał powodowi zwrócić ze Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) jej pozostałą część, tj. 2.731,40 zł.

/-/ sędzia Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. Proszę odnotować uzasadnienie;
2. Proszę doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego T. K. z pouczeniem (uwaga nowy adres);
3. Proszę doręczyć odpis wyroku pełnomocnikowi powoda;
4. Za 20 dni lub z apelacją.

P., dnia 25 marca 2020 r.

SSO Małgorzata Małecka